

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Eerste kamer)
26 maart 1999 *

In zaak T-114/96,

Biscuiterie-confiserie LOR SA, vennootschap naar Frans recht, gevestigd te Perpignan (Frankrijk),

Confiserie du Tech SA, vennootschap naar Frans recht, gevestigd te Cabestany (Frankrijk),

vertegenwoordigd door N. Boesflug, advocaat te Parijs, Rue Lalo 22,

verzoeksters,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. L. Iglesias Buhigues, juridisch adviseur, en J.-F. Pasquier, bij de Commissie gedetacheerd nationaal ambtenaar, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxem-

* Procestaal: Frans.

burg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

ondersteund door

Koninkrijk Spanje, vertegenwoordigd door P. Plaza García, abogado del Estado van de dienst communautaire geschillen, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter Spaanse ambassade, Boulevard Emmanuel Servais 4-6,

interveniënt,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van verordening (EG) nr. 1107/96 van de Commissie van 12 juni 1996 betreffende de registratie van de geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen in het kader van de procedure van artikel 17 van verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad (PB L 148, blz. 1), voor zover betrekking hebbend op de registratie, als beschermde geografische aanduiding, van de benamingen «Turrón de Jijona» en «Turrón de Alicante»,

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: B. Vesterdorf, president, J. Pirrung en M. Vilaras, rechters,

griffier: H. Jung

II - 916

de navolgende

Beschikking

De toepasselijke regeling

- 1 Verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad van 14 juli 1992 inzake de bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen (PB L 208, blz. 1; hierna: «verordening nr. 2081/92»), bevat luidens artikel 1 ervan de voorschriften voor de bescherming op communautair niveau van de oorsprongsbenamingen en de geografische aanduidingen van bepaalde landbouwproducten en levensmiddelen.

- 2 In artikel 2, lid 2, sub b, van verordening nr. 2081/92 wordt «geografische aanduiding» omschreven als de naam van een streek, van een bepaalde plaats of, in uitzonderlijke gevallen, van een land, die wordt gebruikt in de benaming van een landbouwproduct of levensmiddel dat afkomstig is uit die streek, die bepaalde plaats of dat land en waarvan een bepaalde hoedanigheid, de faam of een ander kenmerk aan deze geografische oorsprong kan worden toegeschreven en waarvan de productie en/of de verwerking en/of de bereiding in het bepaalde geografische gebied geschieden.

- 3 Door registratie als beschermde oorsprongsbenaming (BOB) of als beschermde geografische aanduiding (BGA) van de benaming van een landbouwproduct of levensmiddel, dat dient te voldoen aan de voorwaarden van verordening

nr. 2081/92 en dat in het bijzonder in overeenstemming dient te zijn met het in artikel 4 van de verordening omschreven productdossier, verkrijgt die benaming communautaire bescherming. Dienaangaande bepaalt artikel 13 van de verordening:

« 1. Geregistreerde benamingen zijn beschermd tegen:

- a) elk rechtstreeks of onrechtstreeks gebruik door de handel van een geregistreerde benaming voor producten die niet onder de registratie vallen, voor zover deze producten vergelijkbaar zijn met de onder deze benaming geregistreerde producten of voor zover het gebruik van de benaming betekent dat wordt geprofiteerd van de reputatie van deze beschermde benaming;
- b) elk misbruik, elke nabootsing of voorstelling, zelfs indien de werkelijke oorsprong van het product is aangegeven of indien de beschermde benaming is vertaald, of vergezeld gaat van uitdrukkingen zoals 'soort', 'type', 'methode', 'op de wijze van', 'imitatie', en dergelijke;
- c) elke andere valse of misleidende aanduiding met betrekking tot de herkomst, de oorsprong, de aard of de wezenlijke hoedanigheden van het product op de binnen- of buitenverpakking in reclamemateriaal of documenten betreffende het betrokken product, alsmede het gebruik van een recipiënt die tot misverstanden over de oorsprong van het product aanleiding kan geven;
- d) elke andere praktijk die het publiek ten aanzien van de werkelijke oorsprong van het product kan misleiden.

(...»

- 4 Verordening nr. 2081/92 omschrijft twee registratieprocedures.
- 5 Onder de «gewone» procedure (artikelen 5-7) kan elke groepering — dat wil zeggen elke organisatie van bij hetzelfde landbouwproduct of levensmiddel betrokken producenten en/of verwerkers — of, onder bepaalde voorwaarden, elke natuurlijke of rechtspersoon een aanvraag indienen tot registratie van een oorsprongsbenaming of geografische aanduiding voor door hen in het bepaalde geografische gebied geproduceerde of verkregen landbouwproducten of levensmiddelen. Deze aanvraag moet worden ingediend bij de lidstaat waarin dat bepaalde geografische gebied is gelegen. De lidstaat gaat na of de aanvraag gerechtvaardigd is, en zendt ze door aan de Commissie die, indien zij meent dat de benaming aan de voorwaarden voor bescherming voldoet, een desbetreffende mededeling plaatst in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*. Wanneer binnen zes maanden na die bekendmaking geen bezwaren bij haar zijn ingediend overeenkomstig artikel 7, hetzij door een lidstaat hetzij door een natuurlijke of rechtspersoon die een wettig belang heeft, neemt de Commissie de benaming op in het «Register van beschermde oorsprongsbenamingen en beschermde geografische aanduidingen».
- 6 Artikel 17 van verordening regelt een «vereenvoudigde» procedure voor de registratie van benamingen die op de dag van inwerkingtreding van de verordening reeds in de lidstaten bestonden. Dit artikel luidt:

«1. Binnen drie maanden na de datum van inwerkingtreding van deze verordening delen de lidstaten de Commissie mee, welke van hun wettelijk beschermde benamingen of, in de lidstaten waar geen beschermingssysteem bestaat, welke van hun door het gebruik algemeen gangbaar geworden benamingen zij krachtens deze verordening willen laten registreren. Voor Oostenrijk, Finland en Zweden begint bovengenoemde termijn te lopen op de datum van hun toetreding.

2. De Commissie registreert volgens de procedure van artikel 15 de in lid 1 bedoelde benamingen die overkomen met de eisen van de artikelen 2 en 4.

Artikel 7 is niet van toepassing. Soortnamen worden evenwel niet geregistreerd.

3. De lidstaten kunnen de nationale bescherming van de overeenkomstig lid 1 meegedeelde benamingen handhaven totdat een besluit over de registratie is genomen.»

- 7 Overeenkomstig haar artikel 18 is verordening nr. 2081/92 op 25 juli 1993 in werking getreden.

De feiten en het procesverloop

- 8 Op 24 januari 1994 diende de Spaanse regering overeenkomstig artikel 17 van verordening nr. 2081/92 bij de Commissie een registratieaanvraag in voor verscheidene benamingen, waaronder de benamingen «Jijona» en «Turrón de Alicante» als beschermde geografische aanduidingen. Daarbij wees de Spaanse regering er in het bijzonder op, dat die benamingen in Spanje al beschermd waren krachtens de nationale wettelijke regeling, en in andere lidstaten krachtens verscheidene bilaterale overeenkomsten, waaronder de Frans-Spaanse overeenkomst van 27 juni 1973 inzake de bescherming van oorsprongsbenamingen, herkomstaanduidingen en productaanduidingen.

- 9 Op 12 juni 1996 stelde de Commissie verordening (EG) nr. 1107/96 vast, betreffende de registratie van de geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen in het kader van de procedure van artikel 17 van verordening nr. 2081/92 (PB L 148, blz. 1; hierna: «verordening nr. 1107/96» of «bestreden verordening»). In de bijlage bij die verordening werden onder «Brood, gebak, suikerwerk, biscuits en andere bakkerswaren» — «Spanje» vermeld «Turrón de Jijona (BGA)» en «Turrón de Alicante (BGA)».

- 10 Bij een in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* (PB 1996, L 290, blz. 18) opgenomen rectificatie is de vermelding «Turrón de Jijona (BGA)» vervangen door «Jijona (BGA)».
- 11 De Franse vennootschappen Biscuiterie-confiserie LOR en Confiserie du Tech (hierna: «verzoeksters») vervaardigen en verhandelen al tal van jaren diverse soorten gebak, waarvan sommige onder de benamingen «Jijona» en «Alicante».
- 12 Van oordeel dat die benamingen soortnamen zijn en derhalve niet als beschermde geografische aanduidingen kunnen worden geregistreerd, hebben verzoeksters bij op 26 juli 1996 ter griffie van het Gerecht ingeschreven verzoekschrift het onderhavige beroep ingesteld. Zij stellen, enerzijds, dat de Commissie, door de in geding zijnde benamingen te registreren, artikel 3 van verordening nr. 2081/92 heeft geschonden, en anderzijds, dat wegens de omstreden aard van die benamingen de vereenvoudigde registratieprocedure niet had mogen worden toegepast, omdat deze niet contradictoir is.
- 13 Bij op 4 december 1996 ter griffie neergelegde akte heeft het Koninkrijk Spanje verzocht om toelating tot interventie ter ondersteuning van de conclusies van de Commissie.
- 14 Bij beschikking van 24 februari 1997 is het Koninkrijk Spanje tot het geding toegelaten.
- 15 Bij besluit van het Gerecht van 21 september 1998 is de rechter-rapporteur toegevoegd aan de Eerste kamer, waaraan de zaak bijgevolg is toegewezen.

Conclusies van partijen

16 Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- verordening nr. 1107/96 nietig te verklaren, voorzover daarbij de benamingen «Turrón de Jijona» en «Turrón de Alicante» als beschermde geografische aanduidingen zijn geregistreerd;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

17 De Commissie concludeert dat het het Gerecht behage:

- het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;
- subsidiair, het te verwerpen;
- verzoeksters in de kosten te verwijzen.

18 Intervenient concludeert dat het het Gerecht behage:

- het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

- subsidiair, het ongegrond te verklaren;

- verzoeksters in de kosten te verwijzen.

De ontvankelijkheid van het beroep

Argumenten van partijen

- 19 Verzoeksters stellen in hun verzoekschrift, dat zij door de bestreden verordening rechtstreeks en individueel worden geraakt, voor zover zij al sedert vele jaren gebak met de naam «Jijona» en «Alicante» vervaardigen en verhandelen. Ten bewijze daarvan leggen zij verkoopfacturen over uit 1963 (Biscuiterie-confiserie LOR) respectievelijk 1974 (Confiserie du Tech). In repliek concluderen zij, dat zij zich daardoor, anders dan de Commissie betoogt, in een overeenkomstige situatie bevinden als de verzoekende vennootschap in de zaak die geleid heeft tot 's Hofs arrest van 18 mei 1994, Codorníu/Raad (C-309/89, Jurispr. blz. I-1853).

- 20 De Commissie werpt geen formele exceptie van niet-ontvankelijkheid op, doch houdt het beroep niettemin voor niet-ontvankelijk, omdat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 173, vierde alinea, EG-Verdrag.

- 21 In de eerste plaats, aldus de Commissie, is de bestreden verordening, evenals de basisverordening nr. 2081/92, een handeling van algemene strekking in de zin van artikel 189, tweede alinea, van het Verdrag. Zij is niet gericht tot bepaalde marktdeelnemers, maar tot alle gebaksproducenten die de geregistreerde

benamingen mogen gebruiken, alsmede tot allen die, hoewel zij die benamingen hebben gebruikt, niet voldoen aan de in de gemeenschapsregeling gestelde voorwaarden. Daar het beroep betrekking heeft op een normatieve handeling, is het volgens vaste rechtspraak niet ontvankelijk (arresten Hof van 6 oktober 1982, Alusuisse/Raad en Commissie, 307/81, Jurispr. blz. 3463, en 29 juni 1989, RAR/Raad en Commissie, 250/86 en 11/87, Jurispr. blz. 2045, summier publicatie).

- 22 In de tweede plaats gaat de door het Hof in zijn arrest Codorníu/Raad gekozen oplossing niet op voor de onderhavige zaak. In dat arrest oordeelde het Hof, dat de verzoekende vennootschap individueel door de daar in geding zijnde bepaling werd geraakt, omdat die bepaling haar verhinderde een overeenkomstig nationaal recht geregistreerd grafisch merk te gebruiken dat zij zowel vóór als na die registratie gebruikt had. In casu daarentegen bevinden verzoeksters zich niet in een zo karakteristieke situatie; zij beroepen zich enkel op de omstandigheid, dat zij al jaren lang de benamingen «Jijona» en «Alicante» voor door hen vervaardigd gebak gebruiken. Dat volstaat op zich echter niet als bewijs, dat zij door de bestreden verordening individueel worden geraakt. De Commissie wijst er daarbij op, dat verordening nr. 1107/96 de geregistreerde benamingen beschermt door het gebruik ervan voor te behouden aan producenten uit het met die benaming aangeduide gebied, met uitsluiting van alle andere producenten. Verzoeksters worden dus op dezelfde wijze geraakt als iedere andere marktdeelnemer die zich, feitelijk dan wel potentieel, in een zelfde situatie bevindt als zij.

- 23 Ook de Spaanse regering houdt het beroep voor niet-ontvankelijk. Zij betoogt, dat de bestreden verordening een normatieve handeling is en dat verzoeksters hoe dan ook niet individueel worden geraakt in de zin van het arrest Codorníu/Raad, omdat zij nu noch ooit in het verleden de benamingen «Jijona» en «Alicante» op hun naam hebben laten registreren.

Beoordeling door het Gerecht

- 24 Volgens artikel 113 van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht, met inachtneming van het bepaalde in artikel 114, leden 3 en 4, van dat Reglement, in iedere stand van het geding ambtshalve middelen van niet-ontvankelijkheid die van openbare orde zijn, in behandeling nemen. Daartoe behoren volgens vaste rechtspraak ook die ontleend aan de in artikel 173 van het Verdrag omschreven ontvankelijkheidsvoorwaarden (arresten Hof van 28 januari 1986, Cofaz/Commissie, 169/84, Jurispr. blz. 391, punt 2, en 24 maart 1993, CIRFS e.a./Commissie, C-313/90, Jurispr. blz. I-1125, punt 23; arrest Gerecht van 24 oktober 1997, EISA/Commissie, T-239/94, Jurispr. blz. II-1839, punt 26, en beschikking Gerecht van 15 september 1998, Michailidis e.a./Commissie, T-100/94, Jurispr. blz. II-3115, punt 49).
- 25 In casu acht het Gerecht zich door de processtukken voldoende voorgelicht om zonder mondelinge behandeling over de ontvankelijkheid van het beroep te beslissen.
- 26 Ingevolge artikel 173, vierde alinea, van het Verdrag is een door een natuurlijke of rechtspersoon ingesteld beroep tot nietigverklaring van een verordening ontvankelijk indien deze verordening in werkelijkheid een beschikking is waardoor die persoon rechtstreeks en individueel wordt geraakt. Volgens vaste rechtspraak moet het criterium voor het onderscheid tussen een verordening en een beschikking worden gezocht in de al dan niet algemene strekking van de betrokken handeling (beschikkingen Hof van 23 november 1995, Asocarne/Raad, C-10/95 P, Jurispr. blz. I-4149, punt 28, en 24 april 1996, CNPAAP/Raad, C-87/95 P, Jurispr. blz. I-2003, punt 33). Een handeling heeft een algemene strekking indien zij van toepassing is op objectief bepaalde situaties en rechtsgevolgen heeft voor op algemene en abstracte wijze aangeduide categorieën van personen (zie, bijvoorbeeld, arrest Gerecht van 10 juli 1996, Weber/Commissie, T-482/93, Jurispr. blz. II-609, punt 55).
- 27 De in casu bestreden verordening verleent aan, onder meer, de benamingen «Jijona» en «Turrón de Alicante» de in verordening nr. 2081/92 bedoelde bescherming voor geografische aanduidingen, waarbij geografische aanduiding in

artikel 2, lid 2, sub b, van laatstgenoemde verordening wordt omschreven als de naam van een streek, van een bepaalde plaats of, in uitzonderlijke gevallen, van een land, die wordt gebruikt in de benaming van een landbouwproduct of levensmiddel dat afkomstig is uit die streek, die bepaalde plaats of dat land en waarvan een bepaalde hoedanigheid, de faam of een ander kenmerk aan deze geografische oorsprong kan worden toegeschreven en waarvan de productie en/of de verwerking en/of de bereiding in het bepaalde geografische gebied geschieden. De Commissie heeft er terecht op gewezen, dat de bestreden verordening niet tot bepaalde marktdeelnemers, zoals verzoeksters, is gericht, maar integendeel aan alle ondernemingen wier producten aan de geografische en kwalitatieve vereisten voldoen, het recht toekent die producten onder een van bovenbedoelde benamingen in de handel te brengen, terwijl zij dat recht ontzegt aan alle ondernemingen wier producten niet voldoen aan die voorwaarden, die voor alle producenten gelijk zijn.

- 28 Die regeling blijkt dus een maatregel van algemene strekking in de zin van artikel 189, tweede alinea, van het Verdrag te zijn. Zij is van toepassing op objectief bepaalde situaties en heeft rechtsgevolgen ten aanzien van op algemene en abstracte wijze aangeduide personen, te weten alle ondernemingen die een product met objectief omschreven kenmerken vervaardigen.
- 29 Verordening nr. 1107/96 heeft derhalve naar haar aard en strekking een normatief karakter en is geen beschikking in de zin van artikel 189, vierde alinea, van het Verdrag, hetgeen verzoeksters overigens niet betwisten.
- 30 Het is evenwel niet uitgesloten, dat een bepaling die naar haar aard en strekking een normatief karakter heeft, niettemin een natuurlijke of rechtspersoon individueel raakt, wanneer deze erdoor wordt getroffen uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie welke hem ten opzichte van ieder ander karakteriseert en hem daardoor op soortgelijke wijze individualiseert als de adressaat van een beschikking (arresten Codorníu/Raad, reeds aangehaald, punten 19 en 20, en Weber/Commissie, reeds aangehaald, punt 56).

- 31 Zo betogen verzoeksters, dat zij in Frankrijk al vele jaren bij de verhandeling van door hen vervaardigd gebak de benamingen «Jijona» en «Alicante» gebruiken, en dat zij zich uit dien hoofde in een overeenkomstige situatie bevinden als de verzoekende vennootschap in de zaak die tot het arrest Codorníu/Raad heeft geleid.
- 32 Dienaangaande moet echter worden opgemerkt, dat de verzoekende vennootschap in genoemde zaak door een normatieve bepaling die het gebruik van een benaming regelde, werd verhinderd een ingeschreven grafisch merk te gebruiken dat zij al lange tijd vóór de vaststelling van de verordening had gebruikt, zodat zij ten opzichte van alle andere marktdeelnemers werd geïndividualiseerd. Uit dat arrest, zoals uitgelegd door het Hof en het Gerecht, volgt dat een normatieve bepaling een marktdeelnemer individueel kan raken voorzover zij diens specifieke rechten aantast (beschikkingen Asocarne/Raad, reeds aangehaald, punt 43, en CNPAAP/Raad, reeds aangehaald, punt 36; arrest Weber/Commissie, reeds aangehaald, punt 67, en beschikking Michailidis e.a./Commissie, reeds aangehaald, punt 66).
- 33 In casu nu hebben verzoeksters niet aangetoond noch overigens gesteld, dat hun gebruik van de geografische aanduidingen op een dergelijk specifiek recht berust, dat zij vóór de vaststelling van de bestreden verordening op nationaal of communautair niveau zouden hebben verworven en dat in de zin van de aangehaalde rechtspraak zou zijn aangetast.
- 34 Voor het overige wijst het Gerecht erop, dat, zoals verzoeksters zelf in hun schrifturen hebben beklemtoond, tal van andere grote gebaksproducenten de benamingen «Jijona» en «Alicante» gebruikten voor producten die evenmin uit het desbetreffende geografische gebied afkomstig waren. Het enkele feit dat zij gebruik hebben gemaakt van de in geding zijnde geografische aanduidingen, volstaat dus zeker niet om hen ten opzichte van alle andere door de bestreden verordening geraakte marktdeelnemers te individualiseren.

- 35 Uit het voorgaande volgt, dat verzoeksters door de bestreden verordening niet individueel worden geraakt in de zin van artikel 173, vierde alinea, van het Verdrag en dat het beroep bijgevolg niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Kosten

- 36 Volgens artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, indien dat is gevorderd. Daar verzoeksters in het ongelijk zijn gesteld en de Commissie in die zin heeft geconcludeerd, moeten zij worden verwezen in hun eigen kosten, alsook in die van de Commissie.
- 37 Overeenkomstig artikel 87, lid 4, van het Reglement voor de procesvoering dient het Koninkrijk Spanje, interveniënt, zijn eigen kosten te dragen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Eerste kamer)

beschikt:

1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.

- 2) Verzoeksters worden verwezen in hun eigen kosten en in die van de Commissie. Intervenient zal zijn eigen kosten dragen.

Luxemburg, 26 maart 1999.

De griffier

H. Jung

De president

B. Vesterdorf